

Το μοναδικό άρωμα της αγιότητας (π. Λίβυος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Πριν μερικά χρόνια βρισκόμουν στον Άγιον Όρος και συγκεκριμένα στην μονή Οσίου Γρηγορίου. Την νύχτα ένιωσα μια θλίψη. Σύνηθες για τον ψυχισμό μου, που ωστόσο όμως ήταν πολύ έντονη σε σημείο να στραγγίζει μια τις ανάσες ψυχραιμίας μου. Φοβήθηκα πετάχτηκα όρθιος από το κρεβάτι και βγήκα στην αυλή της μονής. Καθώς περιφερόμουν, είδα φίλο ενάρετο ιερομόναχο ο οποίος περνούσε από την αυλή με προορισμό το κελί του. Ήταν ώρα ξεκούρασης.

«Τι κάνεις εδώ» μου λέει τέτοια ώρα;

«Εεε τι να κάνω, φόβος γέροντα» του λέω, «και ταραχή». «Μάλιστα» είπε προβληματισμένος. «Έλα μαζί μου», μονολόγησε και αμέσως έστριψε το κορμί του.

«Πού;» του απάντησα γεμάτος απορία. «Έλα, έλα να πάμε κάπου όμορφα».

Με πήρε και αφού περπατήσαμε στους χαμηλά φωτισμένους διαδρόμους της μονής, φτάσαμε σε ένα μικρό εκκλησάκι. Μπήκαμε στο ναό. Κάθισε εδώ μου λέει και περίμενε. Εισήλθε στο ιερό. Σε λιγάκι βγήκε κρατώντας στα χέρια του, μια κάρα. Γονάτισα και εναπόθεσε αυτή επί της κεφαλής μου.

Τον άκουσα που κάτι ψιθύριζε, όπως η μάνα νανουρίσματα στα παιδικά αυτιά μας όταν θέλει να μας ηρεμήσει. Προσευχόταν για μένα. Ίσως να μην υπάρχει πιο αγαπητική πράξη.

Μαλάκωσα. Ειρήνευσα.

«Προσκύνησε» μου λέει. Σηκώνομαι, σκύβω και ασπάζομαι την κάρα. Τι... άρωμα ήταν αυτό Θεέ μου. Τι ευωδία!! Τρύπησε τα ρουθούνια μου. Εισήλθε εντός μου. Φώτισε τον κήπο της καρδιάς μου και δρόσισε την ξεραίλα της θλίψης. Όλα έγιναν αλλιώς. Χαμογέλασα. Σημείο της παρουσίας του Θεού. Ήταν η κάρα της Αγ. Αναστασίας της Ρωμαίας που γιορτάζει στις 29 Οκτωβρίου. Αύριο δηλαδή και την θυμήθηκα. Καθώς θυμήθηκα και κάτι άλλο, ότι υπάρχουν πολλά όμορφα αρώματα μα σαν εκείνο της αγιότητας δεν υπάρχει...

